

a, katalog

Hvad Wis-Pelle berättar

om

Petter Durva

och

Leon. Flintblad

eller

Two wackra wifor om två wackra pojkar.

Tryckta i år.

—

Helsingfors,
Hufvudstadsbladet's tryckeri,
1886.

Pris: 25 penni.

Me'l.: „På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och qwad“ etc.

I Warjalka stod en gång Surwa och qwad
För trasiga pojkar en tropp.

Hans lön war så liten, disciplarnes rad

War smutfig från tå och till topp.

„Nej, tusan skall här stå och uppfostra drängar;

Sag söker en sjsela, som slaggar till pengar.

Farwål mina gosfar, farwål, jag nu far

Att knipa en tjenst, som är präktig och rar.

Ja, gowänner, det här är Warjalka anstalt för wanwärdade barn.
Der sitter läraren och föreståndaren och uppfostrar ungarna, det kan ni se,
för han är fet och frodig, han. Och der ä' de wanwärdade barnen. De ä'
inte feta, min själ, och några sötungar ä' de inte heller, det skall jag berätta er.
Nå-ja, det kan ni för resten se på tafeln här.

I hufvudstan uppträdde Surwa med glans,
Och wänner han erhö'll i mängd.

En sjsela han fick, just den bästa som fanns,

Ly i smil war han synnerligt slängd.

I Siwistys-Seura han talade ofta,

Fast orden nog ofta af Warjalka dofta'. —

Hans wänner dock funno sin Surwa så rar,

Att hyllning och pengar man till honom bar.

Sär kunna ni se, hur kyrkorådet bär röfelse och multum till sin gullgosse. Och han ä' inte så dum att han wisar bort dem. Nej, jag tackar, den gossen förstår sig på att klippa sina får, han.

Förutom sin kyrkordningsstyrelse, också
Affärer i massa han dref.
På jordbruket wille han äfwen sig slå:
Han öste med jättelik sles;
Men då gick det bakåt; fast wännerna hjälpte,
Det snart öfwerända med jordbruket stjelpte.
Just då fick vår Surwa en fiffig idé,
Som jag will förtälja för er ett tu tre.

Så, de der idéerna, de lära uppstiga till först i hufvudknoppen, och efter som kyrkofyslomanen hade ett förbastadt stort hufvud, så måste man wäl säga, att han fick en mycket stor idé. Nå-ja, han tänkte som så:

„Nu samlar jag „multum“, allt hwad jag kan få
I älskade wännernas krets,
Ly wännerna, dem skall man grundligen klä,
Så händer i werlden det städs;
Och kyrkkassan lära, som jag fått förwara,
Den blir nu min restkassa, präktiga, rara.
Farwäl, mina björnar, farwäl, mina får,
Sag ilar till bygder, der friheten rår!“

Och så tog han kassaskrinet under armen. Der på taslan kunna ni se skrinet. Det är ett präktigt skrin, men kyrkorådet wille också ha allting så du-rabelt och präktigt. Derför togo de också Surwa från Warjalka, det kända wi ju till. Se der står han. Han har ratat bort skägget så att ni inte känna igen honom. Se, det war så, att då han begaf sig från Sö-näs ombord på Sirius, så bar han inte så många hårstrån på hafan, som Bismarck bär på hufvudknoppen. Der ser ni skägget, den der swarta släkten på taslan. Som ni wet, så hade han starkt skäggwäxt, wår kyrkofysloman.

Så ilade Surwa till western långt bort
Och köpte en egendom stor;
Der har han nu får utaf olika sort
Och åsnor och oxar och kor;
Men sådana får ej derborta han eger,
Som racen i Finland, wår fysloman säger:
De woro så fromma och spaka, de der,
Så klippningen skedde med ringa besvär.

Ja, så gick det till! Han for bums i kanalen, och det så att det hurade och surrade efter. Der kunna ni se benen på kanalsjen. Bara den ena stöfweln lemnade den stöfweln qwar på kajen. Och der är den. Den andra tog han med sig till sjöss. Ett par handfasta karlar hjälpte honom lyckligt och wäl upp ur det wåta den gången. Hade de inte warit der, sku' hans wänner procentarne nu ha haft sina pengar i behåll. Ly

När som det gällde, han siffig war utaf fancken:
Han kunde lura procentarpaket och banken.
Ja, man fick se, hwad man ej kunnat ana
Att som „affärsman“ han egde „ruter“ och wana.

Ja, se hypotifera, det kunde han, och det som en hel karl ändå! „Hypotifera mej den“, ja' Flintblad.

Till magasinet han hade nycklar en knippa:
Swar en procentare fick en nyckel — att „wippa“,
Och trots sigillet, det säkra, röda och stora,
Man kasset förde så wacker bort med en forä.

Titta hit, gowänner! Här ser ni magasinet. Här är dörren, och bakom dörren, ja se der fins kaffe och socker och det i långa banor, men det kunna ni inte se, ty dörren är stängd — med sigill — förstår ni, och här är låset! Det fanns inte en eller två nycklar till det låset. Ahnej, det fanns hela bunden med nycklar. Det der är sigillet. Det är inte litet precis, det ser ni ju. Det sigillet war för resten på något fätt elastiskt. Dörren kunde slås upp på wid gaswiel. Sigillet bles bara större och större. Så här stort. Men det behöfde inte brytas. Nej, gowänner, det behöfde inte brytas.

Och sedan Flintblad tillräckligt lurat dem alla,
Som sina wänner han engång brukade kalla,
Han for att hemta petrolii-laster med mera,
Som jag så noga ej här kan specificera.

Ni ha wäl hört, gowänner, hur det gick till? Inte! Ja-så, då sta' jag berättä för er hela passaschen. Si, han for till Kronstadt för att ta' emot lasten från ett par petrolii-stutor. Om lasten war hans, det lemnar jag åt er att ta' reda på. Men den, som riktigt bra kan hypotifera, för den är det

Me l.: „Petter Jönsson han såg i „Fäderneslandet“ etc.

Leon Flintblad war född i Åbo det gamla;
Men då det der ej war lätt att penningar samla,
Så tänkte Flintblad: Till hufwudstan will jag fara,
Der „mammons trälar“ man har en hiskelig skara.

Och så gaf Flintblad alla Åbo-bor på båten och steg ombord på en första klasiens wedstuta. Ja, der kan ni se stutan på taslan, godt folk. — Nu hände det sig, att Flintblad wille uppträda som en riktig sprätt wid ankomsten till Helsingfors, och derför hade han försett sin kala hjesja med en fin peruk. Men olyckan wille, att han inte sku' ha peruken qwar när han kom till den staden. Derute på finska wiken blåste det så frifräsande sjutton förbannadt, så peruken lättade till wäders och satte sig att rida grensle på maststoppen . . . So, jo, det är juft den peruken, som ni ser der, gowänner!

Till hufwudstaden han kom och gjorde i mycket:
I kaffe, torrfisk och allt som passja' i stycket.
I wagn han åkte så fint som smed-kommunalen
Och war af högmod i allra högsta grad galen.

Der ser ni wagnen, gowänner! Det är en fin wagn, inte sannt?
Men fint folk sta' fint ha, det är ju klart som korffpad, det!

En qwäll det hände, då han wid hamnen spatsjera',
Och vinden hördes så fastligt hemst musicera,
Att blåsten slängde wår Flintblad raft hufwudstupa
I abborriket, det mörka, hemiska och djupa.

inte svårt att lägga sig till hvilka laster som helst. Han sålde petroleumen helt hastigt och lustigt och fick mycket pengar på den kuppen. Och med de der samma pengarna och med sin lilla nätta reskassa från Finland begaf han sig till warmare länder. Ja, titta hit på taflan, gowänner! Här kan ni se hur han seglar i väg! Det är just på den der stutan, som seglar till först, der Flintblad befinner sig. Han står der återut — just der — och han kastar en affedsblick mot norran. Han tänker på wännerna i Helsingfors, de der, som woro så hyggliga mot honom, då det gällde att köpa hypotiseradt kaffe och socker.

I fjerran western han nu i rappet lär vara;
Der har han wänner, en wald och smätreflig skara:
Båb' „Borgen“, Sager och äfwen Turwa den sagra,
Som allesamman ha idkat sporten att — Schagra.

Sjögren
26/4-60